

Pasi ja mopedi-Paavo

Pasi oli työskennellyt seurakunnassa pitkään kanttorina. Jumalanpalvelusten lisäksi hän johti kuoron harjoituksia aina tiistai-iltaisina. Hän piti työstään ja oli onnellinen siitä, että oman seurakunnan alueelta löytyi iso joukko taitavia ja innokkaita laulajia. Yksi asia kuitenkin vaivasi Pasia. Hänen kuorostaan puuttui tenori eli mies, joka osaisi laulaa oikein korkealta. Ainoa ”soitin”, jota kuoro käytti, oli kuorolaisten oma ääni. Pasi ajatteli, että tenorin avulla kuorosta tulisi täydellinen. Hän tiesi yhden miehen, jolta tuo puuttuva ääni löytyisi, nimittäin mopedi-Paavon.

Paavoa kutsuttiin mopedi-Paavoksi, koska hän liikkui aina, pakkasella ja saateellakin, vanhalla punaisella mopollaan. Hän piti itseään kovin kiireisenä miehenä, eikä sen vuoksi Pasi useista pyynnöistä huolimatta ollut halunnut liittyä kuoroon. Ei Paavolla aina kiire ollut. Hän jäi mielellään keskustelemaan hetkeksi papin ja kanttorin kanssa jumalanpalveluksen jälkeen. Yleensä keskustelu kääntyi, kuinka ollakaan, mopoihin. Niistä Pasikin ymmärsi yhtä jos toista.

Kerran Paavo tuli jumalanpalvelukseen huolestuneen näköisenä. Pasi jututti häntä ja sai kuulla, että Paavo oli jo toistamiseen samalla viikolla ajanut mopollaan ojaan.

- Varmaan silmäni ovat alkaneet käydä vanhoiksi ja kädet hitaammiksi tai sitten mopossani on jotain vikaa, Paavo tuumi.
- Ehkä kummankin olisi aika käydä huollossa, sekä kuljettajan että ajoneuvon, hän koetti keventää tunnelmaa.
- Niin, osasi Pasi vain sanoa tuijottaen murtuneen näköistä Paavoa. Hän tiesi,

